

A Református Egyház Félórája 2007. május 9.

Fekete Ágnes: Áldás békesség! Szeretettel köszöntjük hallgatóinkat, Fekete Ágnest, az adás szerkesztőjét hallják.

Minden műsorunk végén bemondjuk telefonszámunkat, a 333-1118-as budapesti számot, és mindig érkeznek is szép számmal hívások. Sok esetben a lelküket szeretnék kiönteni az emberek. A Református Egyháznak van egy külön missziója, amely azzal foglalkozik, hogy egy telefonkészülék mellett meghallgatják azokat, akik emberi szóra szomjasak. Ennek a száma 201-0011. A misszió munkatársát, **Révész Anikót** hallják.

Révész Anikó: (telefoncsörgés) Telefon-lelkigondozás. Áldás békesség!

Fekete Ágnes: Tehát így köszöntök.

Révész Anikó: Igen, így. Amikor felvesszük a telefont, és azt mondjuk, hogy áldást, békességet, erre rögtön felkapja a fejét a hallgató. "Milyen köszönés ez?" Rögtön van egy téma, amiről beszélhetünk. Azzal, hogy így köszönünk, nem akarunk senkit semmire rákényszeríteni. Ha lehetőség van, akkor szívesen megvalljuk a hitünket, de kényszeríteni senkit sem szeretnénk. Áldást és békességet szeretnénk továbbadni annak, aki az élet legnehezebb helyzetekben hív fel bennünket.

Fekete Ágnes: Jellemző az, hogy nagyon nehéz helyzetekből telefonálnak?

Révész Anikó: Jellemző, hogy akkor veszik fel a telefont, amikor már az utolsó szalmaszálnak maradtunk, de sok olyan hívásunk is van, amely a magányosságból fakad. Az emberek közösségre vágnak, és ha máshol nem találnak, akkor felhívnak bennünket. Ilyenkor egy listából ajánlani szoktunk közösségeket: ifjúsági körtől kezdve asszonykörig sok csoport elérhetőségét ismerjük és adjuk közre. Két éve eltemettünk egy asszonyt, akit sikerült egy gyülekezet közösségéhez kapcsolni. Otthonra talált abban a gyülekezetben, és nem győzte köszönni, hogy rajtunk keresztül új otthonra talált. Azzal hirdetjük magunkat, hogy hívhatóak vagyunk lelki, emberi, családi krízisek esetén, hitbeli, lelkiismereti kérdések megbeszélése miatt, és mivel így hirdetjük magunkat, ennek megfelelően keresnek meg bennünket. A legújabb probléma a munkanélküliség.

Fekete Ágnes: Szaporodnak a hívások?

Révész Anikó: Igen, de még mindig a magányosság, mint ok a jellemző. Nagyon sok magányos ember van, aki bezárkózik, talán önhibájából adódóan is, de nem talál vissza a közösséghez. Némi statisztikát vezetünk: 20 év alatt 20 ezer hívásunk volt. A telefonhívások okai gyakoriságukat tekintve a következő sorrendbe állíthatóak: magányosság, családi problémák, nagyon sok információs kérdésünk van. Információs kérdésnek nevezzük azokat a kérdéseket, amelyek esetében a kérdező valahonnan valahova el akar jutni. A hitbeli kérdések nagyon jellemzőek. Kapcsolatban állunk a világi telefonos-lelkiségélszolgálatokkal is: ők a hitbeli

kérdéseket filozófiai kérdésnek nevezik. Sok esetben átirányítanak egy-egy hívást hozzánk.

Fekete Ágnes: Világi lelkeségély alatt azt kell érteni, hogy nem egyházi szervezetek is végeznek telefon-lelkigondozást. Tehát van egy közösség a telefon-lelkeségélygondozások között?

Révész Anikó: 36 lelkeségélyszolgálat működik az országban, amelyek egy közösséget alkotnak. Ez a közösség beletartozik a nagy Nemzetközi Lelkeségélyszolgálatok Szövetségébe, amelynek mi is tagjai vagyunk.

Fekete Ágnes: Annyira érdekes, hogy ilyen sok szervezet foglalkozik telefonos lelkeségélygondozással. Ez azért van, mert ez egy jó csatorna? Az emberek az anonimitást jobban kedvelik?

Révész Anikó: A mai korban ez már divattá vált. 20 évvel ezelőtt, amikor a mi szolgálatunk is alakult, még nem volt ennyire bevett dolog, hiszen még telefonvonal sem volt sok helyen. A rádióba és televízióba is be lehet telefonálni, és halljuk, hogy szükség van erre. Szükség van arra, hogy az ember emberre találjon, és ne gépre, mint a legtöbb mai helyen, ahol gépi hangot hall az ember, amikor fogadják a hívását. Itt egy ember ül, aki odafigyel a másik problémájára, igyekszik nem csak hallgatni, hanem meghallgatni is. A közmondás is azt mondja: hallgatni arany. Meghallgatni még jobb.

Fekete Ágnes: Hogyan indult ez az egész? Ki kezdte el a világon?

Révész Anikó: Egy angliai Samaritánus nevű szervezet.

Fekete Ágnes: A magyar református telefon-lelkeségélygondozás önkéntesekkel dolgozik. Hogyan működik ez?

Révész Anikó: Most már 22 éve működik a szolgálat, annak idején még a szocializmusban indult. Kezdetben a Kálvin téri gyülekezet bocsátott a szolgálat rendelkezésére egy pici szobát, és csak hétfőn működött. Aztán 1990-től önálló irodát is kaptunk, ettől kezdve minden este működött a szolgálat. Minden este hívható 17-től 21 óráig a szám: 201-0011. Olyan is volt, hogy az egyik ügyelő éjszakára bent maradt, és akkor is kapott hívásokat. Természetesen felvette a telefont. 17-től 21 óráig várjuk azoknak a hívását, akik emberekre vágnak, arra, hogy megbeszéljék a problémáikat.

Fekete Ágnes: Személyesen voltak nehéz hívásaid?

Révész Anikó: Volt olyan, hogy valaki belekiáltott a telefonba, hogy eldobja az életét. Mivel ez egy olyan hívó volt, akivel már korábban tartottuk a kapcsolatot, tudtam, hogy ez csak egy pillanatnyi krízisállapot, és mivel a számát is tudtuk, visszahívtam. A második hívás már egészen másképpen zajlott le. Meg is bánta, amit korábban mondott.

Fekete Ágnes: Ezek nagyon nehéz helyzetek lehetnek lelkileg.

Révész Anikó: Igen, de erre fel kell készülnünk. Van úgy, hogy egy eset hordoz bennünket napokig, és kezelni kell a lelkünkben. Imádkozunk a hívókért. Azokat a hívásokat veszem nehezen, akik nem vesznek komolyan bennünket. Van úgy, hogy tinédzserek hívnak fel bennünket, és hallom, hogy a vonal végén nevetgélnek: tudják, hogy ez egy lelkisegély, és mi meghallgatjuk őket, és viccelődnek. Ez a könnyebb eset. A nehezebb, amikor káromkodnak vagy gúnyolódnak: ez elég nehéz. Odaszánjuk az időnket, energiánkat és játékká teszik ezt a dolgot.

Fekete Ágnes: Hogyan oldod ezt fel?

Révész Anikó: Én, mint lelkész, tisztában vagyok azzal, hogy ez a fajta kínálat nem kell mindenkinek. De ezt maga az Úr Jézus is átélte annak idején. Neki sem örült mindenki, volt, aki megostorozta, és ehhez képest a mi részünk nem a testi szenvedés, hanem a lelki, de ez is tud fájni az embernek.

Fekete Ágnes: Az önkéntesekről hallhatnánk pár szót, hiszen itt nem fizetett alkalmazottak dolgoznak?

Révész Anikó: Az egyetlen fizetett alkalmazott én vagyok. Adminisztratív és szervezési feladatokkal vagyok megbízva, az összes többi munkatársam önkéntes.

Fekete Ágnes: Hány ember vesz részt ebben a szolgálatban?

Révész Anikó: Jelenleg 13-an vagyunk, mindenki gyülekezethez tartozik. Erre kiképzett munkatársak, egészségügyi dolgozók, szociális munkások, lelkészek, pedagógusok, az élet különféle területeiről, de inkább az idősebb korosztályból.

Fekete Ágnes: Talán jobban van idejük erre, nem? Végül is 5-től 9-ig ott kell ülni egy hónapban nem is egyszer.

Révész Anikó: Vannak nyugdíjasaink és aktív dolgozóink is. Van, aki még munka mellett is vállalja ezt. A szám 201-0011.